

Sygn. akt VI ACa 725/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Ksenia Sobolewska - Filcek (spr.)

Sędziowie: Krzysztof Tucharz

Agata Zając

Protokolant: Patryk Pałka

po rozpoznaniu 24 września 2020 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko D. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego W.w W.

z dnia 22 marca 2018 r., sygn. akt (...)

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz D. W. (1) kwotę 8100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 725/18

UZASADNIENIE

Powódka - (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od D. W. (1) – komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. – odszkodowania w kwocie 395.722,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 9 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu stwierdziła, że pozwany jest komornikiem, który na jej wniosek prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie(...) i w toku egzekucji, mimo informacji o zbiegu egzekucji, nie przekazał sprawy komornikowi A. P. (1), który w sprawie (...) wyegzekwował od dłużnika znaczne kwoty pieniężne na rzecz innych wierzycieli. W wyniku tego zaniechania powodowa spółka nie została zaspokojona w szerszym zakresie, niż w toku egzekucji prowadzonej w sprawie(...). Następnie powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 1.212.260,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 9 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty (pismo nadane 29 lutego 2016 r.), a ostatecznie do kwoty 1.967.000,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty (pismo złożone na rozprawie 9 marca 2018 r.). A wobec zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia oświadczyła, że zarzut taki stanowi przyznanie istnienia roszczenia.

Pozwany D. W. (1) wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu. Podniósł zarzuty: braku bezprawności swoich działań, braku szkody, braku związku przyczynowego między wskazanym zaniechaniem, a deklarowaną szkodą oraz zarzut przedawnienia. Zarzucił powódce wyjątkową opieszałość w podejmowaniu czynności w toku egzekucji prowadzonej na jej wniosek przeciwko dłużnikowi przez kilku komorników. Zaprzeczył, by komornik A. P. (1) był tym komornikiem, który miał w sprawie niniejszej status właściwego w rozumieniu art. 773⁽¹⁾ § 1 k.p.c. Stwierdził, że od 27 kwietnia 2009 r. na wniosek powodowej spółki egzekucję z nieruchomości, na której znajdują się sporne lokale użytkowe prowadził komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w O. D. W. (2) i wyjaśnił, że czynsz najmu tych lokali stanowo pożytki z zajętej nieruchomości, które winny być egzekwowane na rzecz wierzyciela. Natomiast komornikiem właściwym miejscowo był jego zdaniem A. L. – komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W.w W.. Nadto, w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez komornika A. P. (1) wierzycielka już w dniu 27 października 2011 r. wniosła o umorzenie egzekucji ze spornych wierzytelności.

Wyrokiem z 22 marca 2018 r. Sąd Okręgowy W. w W. oddalił powództwo w całości oraz obciążył powoda kosztami procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy poprzedził następującymi ustaleniami:

Wyrokiem zaocznym z 31 marca 2009 r. wydanym w sprawie (...) Sąd Okręgowy w W. zasądził na rzecz powodowej spółki od Centrum (...) sp. z o.o. w W. kwotę 17.403.757,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. Po nadaniu klauzuli wykonalności wyrok ten stanowił tytuł wykonawczy, który spółka złożyła w kancelarii komorniczej pozwanego domagając się wszczęcia egzekucji z wierzytelności dłużnika z tytułu umów najmu w centrum handlowym w O., według listy najemców załączonej do wniosku. W chwili złożenia wniosku siedziba dłużnika znajdowała się przy ul. (...) w W..

W dniu 4 listopada 2011 r. pozwany skierował do trzeciodłużników (dłużników zajętej wierzytelności) pisma zatytułowane „zajęcie wierzytelności” wzywając ich do złożenia komornikowi stosownych wyjaśnień.

W dniu 2 grudnia 2011 r. jeden z dłużników zajętej wierzytelności - (...) sp. z o.o. w A. poinformował pozwanego, że od 30 listopada 2011 r. wierzytelność jest już zajęta przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. A. L., który twierdzi, że siedziba dłużnika położona jest na terenie objętym jego własnością. Pozwany został też poinformowany o zbiegu egzekucji w stosunku do tej samej wierzytelności, prowadzonej przez A. P. (1) - komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w W..

W dniu 9 grudnia 2011 r. (...) S.A. w W. - dłużnik zajętej wierzytelności – poinformował pozwanego, że 13 maja 2011 r. otrzymał od A. L. – komornika przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. zajęcie w sprawie (...) wierzytelności przysługującej Centrum (...) sp. z o.o.

W dniu 12 grudnia 2011 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. A. P. (1) wezwał pozwanego do przekazania mu akt postępowania egzekucyjnego w związku ze zbiegiem egzekucji.

W dniu 14 grudnia 2011 r. pozwany uzyskał od dłużników zajętej wierzytelności (...) Bank (...) S.A. i (...) S.A. w P. - informację, że zajęte wierzytelności zostały zajęte również przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w W. ((...) Bank (...) S.A.) oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego dla W.-W. ((...) S.A. w P.).

W dniu 16 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w W. zażądał od pozwanego nadesłania akt (...), co zostało wykonane następnego dnia. Postanowieniem z 23 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w W., wobec zbiegu egzekucji z wierzytelności pieniężnych, wyznaczył pozwanego do dalszego łącznego prowadzenia egzekucji na podstawie administracyjnych tytułów wykonawczych i na podstawie wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w W. z 31 marca 2009 r., (...)

W dniu 17 października 2012 r. pozwany został poinformowany, że dłużnik zmienił siedzibę, na lokal przy ul. (...) w W..

Postanowieniem z 5 lutego 2013 r. pozwany umorzył postępowanie egzekucyjne, wobec bezskuteczności egzekucji.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach egzekucyjnych (...). Z uwagi na charakter sprawy – powództwo o odszkodowanie skierowane do komornika sądowego – uznał, że pozostałe dowody, w tym w szczególności z zeznań świadków oraz z przesłuchania stron, miały charakter wtórny.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż dla rozstrzygnięcia w tej sprawie najbardziej istotnym jest, że w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego siedziba dłużnika - ul. (...) w W. - znajdowała się na obszarze własności komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w W., o czym pozwany wiedział. Taki adres siedziby dłużnika wskazała też powodowa spółka we wniosku o wszczęcie egzekucji. Nie są więc zgodne z rzeczywistością jej twierdzenia, jakoby siedziba ta znajdowała się w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jak też w grudniu 2011 r., gdy komornik A. P. (1) zwrócił się do pozwanego o przekazanie akt egzekucyjnych, przy ul. (...) w W.. Adres siedziby dłużnika - ul. (...) w W. - został wskazany również w aktach sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez komornika A. P. (1).

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu Okręgowego powództwo (...) nie zasługiwało na uwzględnienie.

Określając podstawę faktyczną swojego żądania powodowa spółka stwierdziła, że od 7 grudnia 2011 r. do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) komornik A. P. (1) wyegzekwował od dłużnika 1.271.246,66 zł. Zatem, gdyby pozwany zachował się zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, tj. przekazał egzekucję prowadzoną z wniosku powódki komornikowi A. P. (1) i powódka uczestniczyłaby w tej egzekucji, uzyskalaby zaspokojenie swojej wierzytelności w kwocie 1.212.260,83 zł. Rozszerzając powództwo w toku procesu powódka podniosła, że przekazanie sprawy do komornika A. P. (1) na skutek zbiegu egzekucji ze sprawami (...), (...), (...), (...), (...) i (...) prowadziłyby do zaspokojenia jej dalszą kwotą 754.739,30 zł.

Sąd Okręgowy zważył, że w świetle art. 23 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Przy czym bezprawność działania lub zaniechania komornika należy oceniać z punktu widzenia przepisów obowiązujących w chwili takiego zdarzenia.

W sprawie niniejszej zaś, w chwili prowadzenia egzekucji w sprawie (...), egzekucja z wierzytelności z tytułu czynszów najmu należała do własności komornika przy sądzie własności ogólnej dłużnika (art. 895 § 1 k.p.c.). W momencie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji siedziba dłużnika znajdowała się przy ul. (...) w W., a z uwagi na zasadę utrwalenia własności organu egzekucyjnego, własność ta trwała mimo zmiany siedziby dłużnika. Komornikiem właściwym - z uwagi na siedzibę dłużnika - do prowadzenia egzekucji z wierzytelności przysługujących powodowej spółce był więc komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W.w W.. Zgodnie natomiast z art. 773⁽¹⁾ § 1 k.p.c., w wypadku zbiegu egzekucji do tych samych wierzytelności, dalszą egzekucję prowadzi komornik właściwy według przepisów k.p.c. Z uwagi zatem na zachodzący zbieg egzekucji, komornikiem właściwym do prowadzenia dalszej egzekucji byłby komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W.w W.- A. L., a nie komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. - A. P. (1) mimo, że to on wcześniej mógł prowadzić egzekucję. Albowiem przekazanie do komornika, którego egzekucja jest bardziej zaawansowana czasowo, następuje jedynie wówczas, gdy żaden z komorników nie jest właściwy według przepisów k.p.c. Przy czym art. 8 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, wskazujący na prawo wierzyciela do wyboru komornika, który ma prowadzić egzekucję, nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 773⁽¹⁾ § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył też, że w okresie prowadzenia egzekucji w sprawie (...) zbieg egzekucji w stosunku do chociażby jednej wierzytelności skutkował obowiązkiem przekazania całej egzekucji komornikowi właściwemu. Za sprawę egzekucyjną należy bowiem uznać egzekucję na podstawie konkretnego tytułu wykonawczego, pomiędzy wierzycielem, a dłużnikiem. Zatem nawet w przypadku zbiegu egzekucji sądowych wyłącznie co do jednej wierzytelności, przekazana winna zostać egzekucja z danego tytułu wykonawczego, bez ograniczenia do jednego tylko składnika majątku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnione też zostało, że jeżeli przepis ustawy nie ogranicza dalszego prowadzenia egzekucji do konkretnego składnika majątku, wówczas zbieg egzekucji powoduje przekazanie

sprawy egzekucyjnej „w całości” do organu, na korzyść którego rozstrzygany jest ten zbieg (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r., III CZP 133/09).

Zdaniem Sądu Okręgowego za koniecznością przekazania „całej” egzekucji przemawia również stosunek art. 773¹ § 1 k.p.c. do art. 773 k.p.c. w obecnym brzmieniu, który rozstrzyga kwestię zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. Art. 773 § 1 k.p.c. nakazuje w przypadku zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej do tego samego składnika majątku przekazanie egzekucji wyłącznie w zakresie egzekucji z danego składnika majątku dłużnika, a jednocześnie daje komornikowi kompetencję do sporządzenia odpisu tytułu wykonawczego (art. 773² § 2 k.p.c.). Różnice w treści art. 773 § 1 k.p.c. i art. 773¹ § 1 k.p.c. uniemożliwiają taką interpretację art. 773¹ § 1 k.p.c., która nakazywałaby przekazanie pozwanemu egzekucji wyłącznie co do konkretnych składników majątku dłużnika, co do których zachodził zbieg z egzekucją prowadzoną przez komornika A. P. (1). W ramach tego samego aktu prawnego nie jest bowiem możliwe, przy założeniu racjonalności ustawodawcy, wywodzenia takich samych konsekwencji przy odmiennej treści przepisu.

Sąd Okręgowy zważył, że w sprawie niniejszej powodowa spółka twierdziła, że wskutek zbiegu egzekucji sądowej pozwany winien przekazać sprawę komornikowi właściwemu, czego w ocenie Sądu Okręgowego rzeczywiście zaniechał. Jednak komornikiem, któremu pozwany powinien egzekucję przekazać, był komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. A. L., a nie wskazany przez powódkę komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. A. P. (1).

A skoro powódka wywodziła swoje roszczenie z faktu zaniechania przekazania sprawy komornikowi innemu, niż komornik właściwy, zaniechanie to nie może być uznane za zachowanie bezprawne. Natomiast badanie w tej sprawie konsekwencji nie przekazania egzekucji komornikowi właściwemu stanowiłoby wyjście poza jej granice, albowiem powódka z tego faktu nie wywodziła swojego roszczenia (art. 321 § 1 k.p.c.). Ponadto powódka nie przedstawiła faktów i dowodów wskazujących na konsekwencje takiego właśnie zaniechania, a sąd nie był obowiązany do ich badania z urzędu, tym bardziej, że powódka była reprezentowana w sprawie przez pełnomocnika będącego adwokatem.

Sąd Okręgowy zważył też, że zbieg pomiędzy egzekucją prowadzoną przez komorników A. P. (1) i A. L. został wyeliminowany poprzez złożenie wniosku do komornika A. P. (1) o umorzenie egzekucji ze spornych wierzytelności. Nie spowodowało to wyeliminowanie zbiegu egzekucji prowadzonych przez pozwanego i komornika A. P. (2) jedynie co do dwóch konkretnych wierzytelności.

W ocenie Sądu Okręgowego, nawet gdyby roszczenie powódki okazało się zasadne, zasadny byłby także zarzut przedawnienia ponad kwotę, o którą zostało rozszerzone powództwo w pismach procesowych datowanych na 29 lutego 2016 r. i 8 marca 2018 r. Egzekucja w sprawie (...) była bowiem prowadzona w okresie od listopada 2011 r. do 5 lutego 2013 r. A pismo komornika A. P. (1) zawierające wniosek o przekazanie mu akt wpłynęło do akt egzekucyjnych na początku grudnia 2011 r. Przez niemal cały czas wierzycielka mogła też zapoznawać z aktami sprawy egzekucyjnej. W dniu 7 stycznia 2013 r. otrzymała pismo w związku z wysłuchaniem przed umorzeniem egzekucji. Po uzyskaniu tej informacji konieczność zapoznania się z aktami egzekucyjnymi była tym bardziej doniosła. Wówczas wierzycielka mogła podjąć kroki zmierzające do ustalenia istnienia roszczenia i zweryfikowania legalności zachowania komornika D. W. (1). Przyjmując więc najbardziej sprzyjającą wierzycielce wykładnię powinności zachowania, roszczenie przedawniłoby się najpóźniej w połowie stycznia 2016 r. (art. 442¹ § 1 k.c.), wobec czego pisma datowane na 29 lutego 2016 r. i 8 marca 2018 r. nie spowodowały przerwania biegu przedawnienia.

Sąd Okręgowy wskazał też, że podniesienie zarzutu przedawnienia stanowi element obrony dłużnika i może być stosowany niezależnie od kwestionowania roszczenia co do zasady i co do wysokości. Za nadużycie należy więc uznać taką interpretację oświadczeń zgłaszanych w toku procesu, która zmierza do przypisania pozwanemu uznania roszczeń powódki w związku z podniesieniem zarzutu przedawnienia.

Odnośnie natomiast rozszerzenia powództwa pismem z 8 marca 2018 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że nie sposób pominąć, iż powodowa spółka nie udowodniła, by pomiędzy egzekucjami prowadzonymi przez komornika A. P. (1) w

sprawach (...), (...), (...), (...), (...) i (...), a egzekucją prowadzoną przez komornika D. W. (1) w sprawie (...) zachodził zbieg dotyczący tych samych składników majątku dłużnika, co umożliwiłoby w ogóle postawienie pozwanemu zarzutu niewłaściwości zachowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały natomiast zarzuty pozwanego dotyczące nieprawidłowości prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w O. D. W. (2) egzekucji z nieruchomości, na której posadowiono część lokali centrum handlowego w O.. Wprawdzie bowiem, zgodnie z art. 929 § 1 k.p.c., w przypadku prowadzenia egzekucji z nieruchomości zajęcie obejmuje również wszystko, co według przepisów prawa rzeczowego stanowi przedmiot obciążenia hipoteką, a zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece hipoteka obejmuje roszczenie właściciela o czynsz najmu lub dzierżawy, który może być pobierany przez właściciela tylko do chwili zajęcia nieruchomości przez wierzyciela, jednak sporne centrum handlowe, stanowiące jeden budynek, położone było na obszarze dwóch nieruchomości, w tym, w przeważającej części na gruntach komunalnych O.. Przyjmując więc, w ślad za Sądem Najwyższym (postanowienie Sadu Najwyższego z 9 lutego 2007 r., III CZP 159/06), że w razie przekroczenia granicy nieruchomości w czasie zabudowy, budynek należy do gruntu (art. 48 k.c.) na którym znajduje się jego większa część, Sąd Okręgowy stwierdził, że w tym przypadku zajęcie nieruchomości nie prowadziło do jednoczesnego zajęcia czynszów lokali wchodzących w skład tego centrum handlowego.

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał również zarzut pozwanego dotyczący przeniesienia przez powodową spółkę jej wierzytelności na rzecz O.. Wierzytelność powódki stwierdzona tytułem wykonawczym stanowiącym podstawę egzekucji w sprawie (...) nie została bowiem przeniesiona w całości. W części zaś, w której nie została przeniesiona, jej wartość przekracza wartość roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie.

Jednak, mimo niezasadności dwóch ostatnich zarzutów, w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do uznania, że pozwany dopuścił się bezprawnego zaniechania nie przekazując egzekucji w sprawie (...) komornikowi A. P. (1), albowiem nie był on komornikiem właściwym do prowadzenia tej egzekucji.

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, powódka - (...) sp. z o.o. w W. zarzuciła Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie prawa procesowego polegające na:

1.1 nierozpoznanie istoty sprawy wskutek zaniechania zbadania materialnej podstawy żądania pozwu oraz merytorycznych zarzutów powódki i w konsekwencji uchylenie się od rozstrzygnięcia o podstawach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w świetle art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wyniku wadliwego ustalenia, że w okolicznościach tej sprawy badanie materialnej podstawy żądania powódki stanowiłoby naruszenie art. 321 § 1 k.p.c.;

1.2 naruszeniu art. 321 k.p.c. poprzez wadliwe przyjęcie, że zbadanie materialnej podstawy żądania powódki i wydanie na tej podstawie orzeczenia co do istoty sprawy (tj. orzeczenie co do obowiązku pozwanego naprawienia szkody wyrządzonej bezprawnym zaniechaniem) stanowiłoby „wyjście poza granice sprawy” i orzeczenie ponad żądanie w rozumieniu powołanego na wstępie zarzutu przepisu pomimo, że żądanie pozwu znajdowało oparcie w przytoczonych w pozwie okolicznościach faktycznych, zaoferowanym przez powódkę materiale dowodowym, mieściło się w granicach żądania pozwu oraz odpowiadało wskazanej w pozwie podstawie prawnej roszczenia;

1.3 sprzeczności istotnych ustaleń sądu z materiałem procesowym sprawy poprzez:

(i) ustalenie, że działania pozwanego polegające na zaniechaniu przekazania egzekucji komornikowi właściwemu nie zawierało cech bezprawności i nie wyrządziło powódce szkody, pomimo jednoczesnego ustalenia, że wbrew ciężącemu na nim z mocy art. 773¹ § 1 k.p.c. obowiązkowi pozwany zaniechał wydania postanowienia o przekazaniu egzekucji komornikowi właściwemu,

(ii) nieuprawnione przyjęcie, że „żadna ze stron nie kwestionowała kompletności dokumentów znajdujących się w aktach sprawy egzekucyjnej, a w konsekwencji, ograniczenie ustaleń faktycznych w sprawie do dokumentów znajdujących się w aktach sprawy(...)prowadzonej przez pozwanego, w sytuacji, kiedy powódka wprost kwestionowała ich kompletność oraz wiarygodność, m.in. w piśmie z dnia 29 lipca 2015 r.,

co stanowi również naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.;

1.4 naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady wszechstronnej oceny dowodów i niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności poprzez:

(i) zaniechanie wyjaśnienia konsekwencji i znaczenia dla rozstrzygnięcia o żądaniach pozwu ustalonego przez sąd w toku postępowania faktu bezprawnego nieprzekazania egzekucji prowadzonej przez pozwanego (z wniosku powódki) komornikowi właściwemu - tj. komornikowi przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. A. L. pomimo tego, że takie ustalenia były możliwe do dokonania w oparciu o zaoferowany przez powódkę materiał dowodowy, a przedmiotowe ustalenia nie wykraczały poza podstawę prawną i faktyczną powództwa, potwierdzając przy tym zarzut bezprawności zaniechań komornika W.;

(ii) zaniechania oceny konsekwencji nieprzekazania egzekucji prowadzonej przez pozwanego (z wniosku powódki) komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. A. P. (1) niezależnie od ustalenia, że właściwym do prowadzenia egzekucji jest komornik A. L. - co było wynikiem błędnego założenia, że wobec tego ostatecznego ustalenia badanie konsekwencji nieprzekazania egzekucji przez pozwanego komornikowi P. do dalszego prowadzenia jest rzekomo pozbawione doniosłości dla rozstrzygnięcia sporu;

((...)) zaniechania oceny dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron w sytuacji, kiedy akta sprawy egzekucyjnej (...) wobec (pominiętych przez sąd) uzasadnionych zastrzeżeń powódki nie powinny zostać uznane za kompletne i wiarygodne i w konsekwencji, nieustalenie odpowiedzialności pozwanego za bezprawne zaniechanie;

(iv) sprzeczne ze zgromadzonym materiałem procesowym sprawy ustalenie, że powódka, rozszerzając powództwo pismem z dnia 8 marca 2018 r. nie udowodniła, że pomiędzy postępowaniami egzekucyjnymi prowadzonymi przez komornika A. P. (1), a egzekucją (...)prowadzoną przez pozwanego zachodził zbieg co do tych samych składników majątku, podczas gdy komornik A. P. złożył dane dotyczące przedmiotowych postępowań (na podstawie których powódka obliczyła ostatecznie wysokość szkody) dopiero w odpowiedzi na wezwanie sądu do wskazania jakie jeszcze postępowania egzekucyjne dotyczące tych samych składników majątku prowadził w okresie od 7 grudnia 2011 do 5 lutego 2013 r. (w czasie trwania postępowania sygn. akt (...)).

1.5 naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. wskutek niewyjaśnienia powodów rozstrzygnięcia - poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn przyjęcia, że ocena bezprawności działań pozwanego (obejmująca również konsekwencję nieprzekazania egzekucji do komornika A. L.) jest niedopuszczalna z uwagi na rzekome naruszenie treści art. 321 k.p.c., co w konsekwencji uniemożliwiło kontrolę zaskarżonego orzeczenia i zapoznanie się z motywami orzeczenia końcowego w kwestiach kluczowych dla oceny poprawności zaskarżonego apelacją wyroku;

2. naruszenia prawa materialnego, w wyniku:

2.1 nieprawidłowej wykładni i w konsekwencji błędnego zastosowania art. 23 u.k.s.e. w związku z art. 773¹ § 1-3 k.p.c. i oddalenia powództwa w wyniku wadliwego ustalenia, że zaniechaniu pozwanego polegającemu na nieprzekazaniu bezzwłocznie prowadzonej egzekucji komornikowi właściwemu nie można przypisać cech bezprawności, pomimo że uchybienie pozwanego w zakresie obowiązku niezwłocznego przekazania akt postępowań egzekucyjnych komornikowi właściwemu było wskazywane przez powódkę w pozwie jako zdarzenie, które wyrządziło jej szkodę i uzasadniało obowiązek jej naprawienia;

2.2 naruszenia art. 23 u.k.s.e w związku z art. 361 § 1 k.c. wskutek bezpodstawnego uchylenie się od zbadania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, w szczególności przez zaniechanie badania przesłanek związku przyczynowego i szkody będących konsekwencją błędnej oceny Sądu Okręgowego, że badanie tych przesłanek i wydanie na tej podstawie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy stanowiłoby orzekanie ponad żądanie;

2.3 naruszenie art. 442¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące nieuprawnionym przyjęciem, że roszczenie powódki - w części objętej rozszerzeniami powództwa z dnia 29 lutego 2016 r. oraz z dnia 8 marca 2018 r. - jest rzekomo przedawnione.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za drugą instancję; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1.967.000,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 9 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty - z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Skarżąca wniosła też o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z toczącym się w Sadzie Rejonowym w W. postępowaniem karnym w sprawie o sygn. akt (...), w którym pozwany był oskarżony o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., to jest o niedopełnienie obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w związku z zaniechaniem przekazania egzekucji w sprawie egzekucyjnej o sygnaturze akt (...)

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że podstawą faktyczną powództwa było zarzucenie pozwanemu bezprawnego zaniechania przekazania egzekucji komornikowi właściwemu wedle przepisów prawa, wobec jej zbiegu. A przy takiej podstawie żądania kwestia, który z komorników był w danej chwili właściwy do prowadzenia egzekucji, ma charakter wtórny. Przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że istotna dla rozstrzygnięcia jest osoba komornika właściwego, jest więc błędne, zaś zaskarżony wyrok nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. Sąd Okręgowy uchylił się zatem od zbadania istoty tej sprawy. Nie poinformował też stron o dostrzeżonym problemie co do osoby komornika właściwego do prowadzenia egzekucji (którego niewskazanie przez powódkę wynikało z braku dostępu do informacji) i nie przeprowadził dowodów na okoliczność szkody poniesionej przez powódkę, naruszając tym samym art. 232 zd. 2 k.p.c.

Skarżąca zarzuciła też Sądowi Okręgowemu dokonanie sprzecznych ze sobą ustaleń i przyjęcie z jednej strony, że działania pozwanego nie były bezprawne, a z drugiej, że sprzecznie z obowiązującym prawem nie przekazał egzekucji do komornika właściwego. Stwierdziła też, że nawet gdyby przyjąć za Sądem Okręgowym, że pozwany nie miał obowiązku przekazania egzekucji do komornika A. P. (1), jej szkoda wyrządzona bezprawnym zaniechaniem polegającym na nieprzekazaniu egzekucji komornikowi A. L. wynosiłaby co najmniej tyle, ile wskazywała w ostatecznie rozszerzonym powództwie. Do postawienia takiej tezy upoważnia ją fakt, że pozwany dowiedziawszy się o zbiegu z komornikiem A. L. powinien niezwłocznie przekazać mu egzekucję prowadzoną z wniosku powódki. Wówczas miejscowo właściwy komornik A. L. znalazłby się w zbiegu nie co do dwóch, ale co do 100% składników majątkowych dłużnika, z których egzekucję również prowadził komornik A. P. (1). W konsekwencji, komornik A. P. (1) musiałby także przekazać komornikowi A. L. wszystkie postępowania egzekucyjne prowadzone z wierzytelności czynszowych dłużnika wobec najemców centrum handlowego w O. i w konsekwencji, to komornik A. L. wyegzekwowałby kwoty, które ostatecznie wyegzekwował komornik A. P. (1) na rzecz innych wierzycieli, przy udziale powódki. Przeprowadzenie dowodu na wskazaną okoliczność byłoby spełnieniem przez Sąd Okręgowy obowiązku dążenia do prawdy obiektywnej i spowodowałoby, że wydany wyrok odpowiadałby prawu materialnemu. Skarżąca podkreśliła, że pomimo zmian w systemie procedury cywilnej nie wyrugowano z niej całkowicie obowiązku dochodzenia przez sąd prawdy materialnej, która jest podstawowym celem procesu. Sąd Okręgowy poprzez swoje zaniechanie doprowadził więc do sytuacji, w której zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu, uzasadniając je twierdzeniem jakoby „stanowiłoby [to] wyjście poza granice sprawy”.

Skarżąca zarzuciła też, że Sąd Okręgowy pominął w swej ocenie, że kiedy komornik A. P. (1) pismem z dnia 30 października 2012 r. ponownie wzywał pozwanego do przekazania mu postępowania(...) to - wobec zmiany w październiku 2012 r. siedziby dłużnika z ul. (...) na ul. (...) - był już komornikiem właściwości ogólnej dłużnika. Pozwany zdawał sobie z tego sprawę co najmniej od dnia 17 października 2012 r., kiedy to został poinformowany o zmianie siedziby dłużnika. Brak było wówczas jakiegokolwiek przeszkody, aby pozwany przekazał prowadzoną egzekucję (...) komornikowi A. P. (1) jako komornikowi właściwemu. Od momentu zmiany siedziby dłużnika również komornik A. L. byłby zobowiązany do przekazania sprawy komornikowi A. P. (1) w przypadku zaistnienia zbiegu egzekucji do tych samych składników majątku dłużnika. Mylne są przy tym uwagi Sądu Okręgowego na temat interpretacji zasady utrwalenia właściwości organu egzekucyjnego (uregulowana w art. 8 ust 14 u.k.s.e.). Ta bowiem, wbrew pogładowi Sądu Okręgowego, na podstawie przepisu art. 773⁽¹⁾ § 1 k.p.c. ulega przełamaniu w sytuacji, gdy egzekucja prowadzona przez komornika działającego na zasadzie perpetuatio fori zbiega się z egzekucją prowadzoną przez komornika właściwości ogólnej dłużnika, wynikającej ze zmiany miejsca siedziby / zamieszkania dłużnika. W konsekwencji, w październiku 2012 r. pozwany ponownie bezprawnie zaniechał przekazania egzekucji prowadzonej z wniosku powódki do komornika właściwego, czyli komornika A. P. (1), czym spowodował szkodę w majątku powódki. A okoliczności te całkowicie umknęły uwadze sądu pierwszej instancji.

Skarżąca stwierdziła też, że w niniejszej sprawie zdarzenia w postaci dowiedzenia się o osobie zobowiązanej do naprawienia szkody oraz o szkodzie nastąpiły w dwóch różnych momentach, nie doszło więc do kumulatywnego spełnienia się dwóch przesłanek rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia. O ile o osobie zobowiązanej do naprawienia szkody powódka dowiedziała się podczas oględzin akt aktach komorniczych pozwanego (o sygn. (...)) w dniu 9 grudnia 2013 r. o tyle o szkodzie - a w szczególności o jej rozmiarach - dowiadywała się dopiero i to sukcesywnie w czasie biegu niniejszego procesu. Przy czym Sąd Okręgowy nieprawidłowo przyjął, że momentem w którym powódka mogła się dowiedzieć o szkodzie, był moment w którym zapoznałaby się z aktami egzekucyjnymi. O wysokości szkody powódka dowiedziała się, gdy komornik A. P. (1) złożył do akt informację, jakie sumy wyegzekwował na rzecz innych wierzycieli w okresie, w którym pozwany nieudolnie prowadził swoje postępowanie egzekucyjne. A do ostatniego rozszerzenia powództwa (tj. do kwoty 1.967.000,13 zł) doszło więc na rozprawie 8 marca 2018 r., kiedy powód zapoznał się ze złożonym przez komornika A. P. (1) pismem, które zawierało informację na rzecz jakich jeszcze wierzycieli i jakie kwoty wyegzekwował z wierzytelności dłużnika (...) wobec najemców centrum handlowego w okresie nieskutecznej egzekucji przez pozwanego. Zatem Sąd Okręgowy dokonał wadliwej wykładni art. 442¹ § 1 k.c., co doprowadziło do błędnego ustalenia, że roszczenia dochodzone w niniejszym postępowaniu (po sprecyzowaniu powództwa pismami z dnia 29 lutego 2016 r. i 8 marca 2018 r.) uległy przedawnieniu.

Pozwany – D. W. (1) wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji.

W toku postępowania apelacyjnego w tej sprawie, wyrokiem z 14 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy w W. w sprawie (...) uniewinnił D. W. (1) od zarzutu popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na szkodę (...) sp. z o.o. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego W. w W. z dnia 22 września 2020 r. ((...)).

Powódka przyznała, że przeciwko dłużnikowi nadal toczy się postępowanie egzekucyjne w oparciu o tytuł egzekucyjny pierwotnie złożony w sprawie (...).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok zapadł w dniu 22 marca 2018 r., a więc pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz.U.2018.1309, uchylonej z dniem 1 stycznia 2019 r.) oraz Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.1469). Również apelacja powódki wpłynęła do sądu w poprzednio istniejącym stanie prawnym, co uzasadnia odniesienie się do podniesionych w niej zarzutów z przywołaniem przepisów ww. ustaw w brzmieniu aktualnym w tamtym czasie.

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przede wszystkim chybione są zarzuty naruszenia prawa procesowego oparte na tezie, jakoby Sąd Okręgowy zaniechał zbadania materialnej podstawy powództwa i w konsekwencji nie rozpoznał istoty tej sprawy.

Zgodnie z art. 321 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Przepis ten wskazuje zakres wyrokowania w sprawie cywilnej i rozumiany jest w ten sposób, że przesądza o niedopuszczalności rozstrzygnięcia o roszczeniu niezgłoszonym, chociażby wynikało ono z przytoczonych przez powoda faktów (porównaj wyrok SN z 12.10.2016 r., II CSK 14/16, LEX nr 2142552). W świetle tego unormowania, sąd jest związany żądaniem i jego podstawą faktyczną; nie wiąże go jedynie kwalifikacja prawna podana przez powoda.

W toku procesu powodowa spółka konsekwentnie podtrzymywała stanowisko, że dochodzi od pozwanego odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek bezprawnego zaniechania przekazania postępowania egzekucyjnego prowadzonego na jej wniosek w sprawie (...), w sytuacji zbiegu egzekucji ze skierowaną do tych samych wierzytelności dłużnika egzekucją wcześniej wszczętą przez komornika A. P. (1) (tak w kolejnych pismach procesowych, w tym w pismach rozszerzających powództwo i w załączniku do protokołu rozprawy z 8 marca 2018 r.). Co więcej, w uzasadnieniu powództwa skarżąca odwoływała się do faktu wezwania pozwanego przez komornika A. P. (1) do przekazania egzekucji w związku z jej zbiegiem i zarzucała opieszałość w realizacji tego wezwania. Również sposób określenia szkody, jaką miała ponieść powódka, jednoznacznie wskazuje na to, że jej zdaniem wywołujące ją bezprawne zaniechanie pozwanego polegało na nieprzekazaniu wszczętej egzekucji komornikowi A. P. (1), a nie innemu komornikowi, właściwemu z uwagi na zbieg egzekucji i treść art. 773¹ § 1 k.p.c. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił podstawę faktyczną żądania powoda i nie naruszył art. 321 k.p.c. nie dokonując ustaleń co do ewentualnej bezprawności zaniechania przekazania egzekucji komornikowi innemu, niż A. P. (1). A w konsekwencji nie jest uzasadniony zarzut wadliwego ustalenia, że pozwanemu nie można przypisać bezprawności w tym zakresie.

Wbrew też wywodom apelacji, w toku procesu pozwany wskazał na właściwość komorników innych, niż A. P. (1), co wyklucza twierdzenie, jakoby ostateczna ocena Sądu Okręgowego, że nie był on komornikiem właściwym w rozumieniu art. 773¹ § 1 k.p.c., była dla skarżącej niespodziewana. Strony toczyły spór w tej kwestii i nie ma podstaw, by przypisać Sądowi Okręgowemu zaniechanie uprzedzenia powódki o tym, że dotyczące jej zarzuty pozwanego mogą okazać się trafne i spowodować oddalenie powództwa. Zasada lojalności procesowej wymaga bowiem uprzedzenia przez sąd, że przytoczona w pozwie podstawa faktyczna roszczenia może uzasadniać zastosowanie innej podstawy prawnej, aby umożliwić stronom podejmowanie adekwatnych czynności procesowych, nie zaś o tym, że sąd dostrzega możliwość wskazania przez powódkę w uzasadnieniu jej roszczeń podstawy faktycznej odmiennej od przytoczanej dotychczas.

Zatem, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy zbadał materialną podstawę żądań wskazaną przez powódkę w pozwie i nie naruszył art. 321 k.p.c. stwierdzając, że stanowiłoby wyjście poza granice sporu zakreślone w pozwie badanie, czy inne, niż zarzucane przez nią, zaniechanie pozwanego miało znamiona bezprawności i uzasadniało żądanie odszkodowania.

Wbrew też zarzutom apelacji Sąd Okręgowy trafnie, w świetle wskazanych przez powódkę podstaw faktycznych żądania, ograniczył badanie sprawy do ustalenia, czy wobec treści art. 773¹ § 1 k.p.c. komornik A. P. (1) miał w tej sprawie status komornika właściwego, a przez to powódka miała podstawy przypisać pozwanemu bezprawne zaniechanie przy wykonywaniu czynności polegające na nieprzekazaniu egzekucji temu komornikowi. Osoba komornika A. P. (1) jest w tej sprawie istotna z tego względu, że to skuteczność i szybkość prowadzonej przez niego egzekucji uzasadniała sformułowaną w pozwie tezę o poniesieniu przez powódkę szkody odpowiadającej 98% wyegzekwowanej przez niego sumy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest też uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. w sytuacji, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wyczerpujące wyjaśnienie przyczyn, dla których ocena

bezprawności zaniechania pozwanego została ograniczona do ustalenia, czy można mu przypisać takie zaniechanie, o jakim mowa w pozwie i kolejnych pismach oraz wypowiedziach strony powodowej przed sądem I instancji. Sporządzone uzasadnienie w pełni więc określa podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia, a przez to umożliwia jego kontrolę w II instancji.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zważył, że przepis ten daje wyraz obowiązującej w procesie cywilnym zasadzie swobodnej oceny dowodów. Jej założenia sprowadzają się do przyjęcia, że ocena dowodów zgromadzonych w sprawie pod względem ich wiarygodności i mocy stanowi element dyskrecjonalnej władzy sądu. Jest jego podstawowym zadaniem, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, LEX nr 1635264). Przy czym swoboda nie oznacza tu dowolności. W wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98 (OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655), Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Aby więc skutecznie zarzucić sądowi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, należy wskazać na takie słabości w zaprezentowanej ocenie zgromadzonych dowodów, które dyskwalifikują ją z uwagi na naruszenie zasad logicznego rozumowania; oparcie się na dowodach przeprowadzonych z naruszeniem zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, bez uwzględnienia wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz uchybienie zasadzie bezpośredniości, a także uchybienie wymaganej od sędziego znajomości przepisów, doktryny i orzecznictwa oraz zaniechanie uwzględnienia aktualnych informacji dotyczących różnych faktów życia społecznego, wymogów ogólnej kultury prawnej, jak również znajomości systemu pozaprawnych reguł i ocen społecznych, do których odsyłają przepisy obowiązującego prawa.

W świetle powyższych założeń zarzuty podniesione w apelacji muszą być uznane za bezpodstawne. Skarżąca, formułuje zarzuty dotyczące błędnego ustalenia przez Sąd Okręgowy, jakoby żadna ze stron nie kwestionowała kompletności dokumentów zgromadzonych w aktach (...), a także zarzuca Sądowi Okręgowemu zaniechanie oceny zeznań świadków i stron w sytuacji, gdy akta nie mogły być uznane za kompletne, nie wyjaśniając jednak, jakie fakty zostały w wyniku tych uchybień ustalone w sposób niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy lub nie zostały ustalone, choć wymagało tego prawidłowe rozstrzygnięcie tej sprawy. Co więcej, apelacja nie kwestionuje tych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy poczynił. Natomiast zarzuty dotyczące niekompletności ustaleń z uwagi na pominięcie konsekwencji nieprzekazania egzekucji prowadzonej przez pozwanego komornikowi właściwemu, tj. A. L. nie mogą być uznane za trafne w sytuacji, gdy okoliczność ta nie stanowiła wskazanej przez powódkę podstawy faktycznej powództwa.

Nie jest też trafny zarzut sprzecznego ze zgromadzonym materiałem ustalenia, że powód nie udowodnił, by pomiędzy innymi egzekucjami prowadzonymi przez komornika A. P. (1), a egzekucją w sprawie (...) zachodził zbieg co do tych samych składników majątku, uzasadniający przekazanie egzekucji na podstawie art. 773¹ § 1 lub 2 k.p.c. Żadne dowody na tę okoliczność nie zostały bowiem sądowi przedstawione. Co więcej, przyznaje to sama powódka podnosząc jedynie, że komornik A. P. (1) złożył dane dotyczące innych egzekucji dopiero na wezwanie sądu w toku procesu.

Ostatecznie więc, wobec nietrafności zarzutów naruszenia prawa procesowego, Sąd Apelacyjny uznał wskazaną przez Sąd Okręgowy podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, za prawidłową i odpowiadającą wynikom należyte przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Odnosząc się zaś do zarzutów naruszenia prawa materialnego Sąd Apelacyjny zważył, że w sprawie niniejszej powództwo zostało oddalone z uwagi na ustalenie przez Sąd Okręgowy, że pozwany nie był zobowiązany do przekazania egzekucji komornikowi A. P. (1) ponieważ pomiędzy egzekucjami prowadzonymi przez obu tych komorników nie doszło do zbiegu w okolicznościach, o których mowa w art. 773¹ § 1 k.p.c. A wobec zbiegu uzasadniającego przekazanie egzekucji komornikowi A. L. nie zachodziły też okoliczności, o których mowa w § 2 tego

przepisu, z których także skarżąca wywiodła tezę o konieczności przekazania egzekucji prowadzonej przez pozwanego komornikowi A. P. (1).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaprezentowana w uzasadnieniu powyższego stanowiska ocena prawna wynikająca z zastosowania prawa materialnego w postaci art. 23 u.k.s.e. w zw. z art. 773¹ § 1 i 2 k.p.c. jest prawidłowa z przyczyn wskazanych przez Sąd Okręgowy, które Sąd Apelacyjny w całości podziela. Zaś jej prawidłowość przesądza o tym, że Sąd Okręgowy nie naruszył art. 361 § 1 k.c. odstępując od badania pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego chybione są także wywody apelacji dotyczące błędnie jakoby rozumianej przez Sąd Okręgowy zasady utrwalenia właściwości organu egzekucyjnego (uregulowanej w art. 8 ust 14 u.k.s.e.). Jak bowiem trafnie stwierdził Sąd Okręgowy, zmiana siedziby dłużnika w toku egzekucji nie miała znaczenia dla ustalenia komornika właściwego z punktu widzenia art. 773⁽¹⁾ § 1 i 2 k.p.c. skoro okresem istotnym w tej sprawie (od 2 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2013 r.) był nim komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W.A. L., który nadal prowadził egzekucję, wszczętą w dacie, w której siedziba dłużnika znajdowała się na obszarze jego właściwości.

Na marginesie więc już powyższych rozważań pozostaje kwestia prawidłowości zastosowania przez Sąd Okręgowy art. 442¹ § 1 k.c. Sąd Apelacyjny zważył jednak, że rozszerzając powództwo do kwoty 1.212.260,83 zł pismem z 29 lutego 2016 r. powódka odwołała się konsekwentnie do wyników egzekucji prowadzonej przez komornika A. P. (1) w sprawie (...), z którymi wiązało się również ustalenie należności dochodzonej pozwem. Niewątpliwie zatem powódka, jako poszkodowana, dowiedziała się albo przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia już w dacie wniesienia pozwu. Ta sama argumentacja dotyczy powództwa rozszerzonego pismem z 8 marca 2018 r. W sytuacji bowiem, gdy powódka wiązała swoje żądanie sprecyzowane w pozwie z czerwca 2014 r. z przeświadczeniem, że na skutek opieszałości pozwanego na przełomie listopada – grudnia 2011 r. egzekucja z jej wniosku nie była prowadzona przez komornika A. P. (1), to, że o prowadzeniu przez tego komornika innych jeszcze egzekucji dowiedziała się dopiero w toku jego przesłuchania, wynika z zaniechania przez nią dołożenia w tej kwestii należytej staranności. Zatem zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 442¹ § 1 k.c. nie jest trafny.

W tym stanie rzeczy, uznając apelację powódki za pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.